

KIFFO NEM SEMMI ESETE A PITBULLAL

Barry Jonsberg

COOL
SELECTION

Barry Jonsberg

KIFFO NEM SEMMI ESETE A PITBULLAL

Könyvmolyképző Kiadó, 2012

0. fejezet

FELADAT:

Készíts leírást egy helyről, személyről vagy tárgyról, melyben bemutatom a hasonlatok használatát!

VÁLASZ:

Tanuló neve: *Calma Harrison*

Tárgy: *Jaryd Kiffing*

Kiffo haja olyan, mint az izzó naplemente. A naplementével ellentétben azonban sokáig tart, és nem lesz hirtelen fekete, és nem válik csillagossá. Kiffo frizurája vad, mint a bekábított dűgő, összevissza áll, mint a kukoricás ciklon után. Talán olyan, mint a naplementeszerű kukoricaföld, amelyet a ciklon idején letaposott egy egész falka, drogtól őrjöngő dűgő.

Kiffo orra olyan, mint pirítóson a vaj. Orrlyukai, mint két hatalmas, tátongó barlang, de nehéz volna letáborozni vagy akár tüzet gyújtani bennük. Bár talán érdemes lenne megpróbálni. Csöpög, mint a száradó fürdőruha a medencekorláton. Szeme hasmenésbarna, ez is bizonyítja, hogy a feje tele van szarságokkal. Kiffo fogai, mint a csillagok, éjszaka előjönnek a

szájából. Nem, ez csak vicc. Olyan fehér a foga, mint a lepedő, ami valaha fehér volt, de mára megszürkült kimondhatatlan dolgoktól. Kiffo nyaka rövid és mocskos, mint az élet. Karja vékony, mint a ceruza, de ha megpróbálsz kihegyezni, valószínűleg behúz vele egyet. Lába görbő, mint a zárójel (), de nincs közte túl sok érdekes. Úgy áll, mint a cowboy, aki nem veszi észre, hogy a lóva cigiszünetet tart. Szaga, mint a hűtőben felejtett halé.

Gondolkodása sekélyes, mint nyáltócsa a leeresztett úszómedencében. Kiffo akkora intellektuális kihívás, mint egy értekezéslet irodalomtanároknak.

Na. Hogy tetszik? Most őszintén. Úgysem ismerjük egymást, azt mondhatod, amit akarsz, nem fogok megsértődni. Persze más lenne, ha együtt lógnánk a plázában, pizsipartin lennénk, vagy rátetováltattad volna a nevedet a bal fenekedre. Akkor nem látnál tisztán. Létezik egy tanulmány. Nem tudom, hol készült, talán Amerikában. Egy pszichológus összehasonlította a tanulók órai munkáját a megjelenésükkel, és azt találta, hogy a fizikai vonzerő egyenes arányban áll a jegyeikkel. Más szóval, ha úgy nézel ki, mint Brad Pitt vagy J. Lo, akkor valószínűbb, hogy ötöst kapsz, mint olyasvalaki, aki egy előember alfelére hasonlít. Szerintem a tanulmány alapján három előítéletünk lehet a tanárokkal kapcsolatban:

1. A tanárok az emberiség többi részéhez hasonlóan nem tökéletesek, és meg kell értenünk, hogy nekik is ugyanazok a gyengéik, mint mindenki másnak.
2. A tanárok felületes idióták.
3. A tanárookra mindkét fenti megállapítás igaz.

De ha van valami, amit megtanultam az elmúlt nagyjából egy hónapban, az az, hogy az előítélet veszélyes dolog.

Na, elkészültél a hasonlatos dolgozat objektív értékelésével? Helyes. Tartsd fejbén!

FÉLÉVI ÉRTÉKELÉS:

Tanuló neve:	Calma Harrison
Tanár:	Ms Birkin
Tantárgy:	Irodalom
Osztályzat:	5
Szorgalom:	3

Megjegyzés:

Calmának kiemelkedően jó érzéke van az irodalomhoz. De úgy tűnik, elhatározta, hogy elvesztegeti ezt a képességét. Meg kell értenie, hogy a feladatokat komolyan kell venni, s hogy ezek célja nem csupán bemutatni jó, bár gyakran éretlen humorát. A következő félévben egyértelmű javulást várok a hozzáállásában.

FÉLÉVI ÉRTÉKELÉS:

Tanár neve:	Ms Birkin
Tanuló:	Calma Harrison
Tantárgy:	Irodalom
Osztályzat:	2
Szorgalom:	3

Megjegyzés:

Ms Birkinnek kiemelkedően jó érzéke van a középserűséghez, s úgy tűnik, elhatározása, hogy ezen a területen mindent elér, amit csak lehet, meghozta a gyümölcsét. Az általa kirótt feladatok olyan elavultak,

hogy az ámulattal töltené el a pedagógiatörténészeket. Jogosan büszke arra, hogy még soha nem jutott eszébe egyetlen eredeti gondolat sem. Óráit olyan nyafogós, monoton hangon tartja, ami csak ritkán veszélyezteti az osztály bevett alvási szokásait. Ez hatalmas javulás a múlt félévhez képest. Dicséretet érdemel.

I. fejezet

Kiffo legszuperebb pillanata

Miss Leanyer – Kos. Ma a munka terén kihívásoknak kell megfelelned, melyeket azok robbantanak ki, akiknek halványlila gözük sincs valódi értékeidről. Kerüld a vörös hajú és nem túl sok erkölcsi skrupulust mutató fiatalokat!

KÉPZELD MAGAD ELÉ A KÖVETKEZŐ HELYZETET! Új irodalomtanár jön a suliba, a senki által meg nem siratott Ms Brinkin helyett, aki egyszerűen felszívódott. „Bűzös Borz” állítólag azért távozott, hogy megvalósítsa személyes célját, és így annyi fiatal ausztrált állítson meg a fejlődésben, amennyit csak lehet. Neki küldetése van, és ha alapozhatunk a múlt tapasztalataira, minden esélye megvan a sikerre.

Az új tanárnő fiatal és tapasztalatlan. Azt hiszi, egy hullámhosszon van a gyerekekkel. Hogy hatással lehet rájuk, formálhatja a gondolkodásukat, elültetheti az irodalom szeretetét Kiffo és a többi tizedikes csökött agyában, akikkel együtt járok irodalomra. Félelmetesen vídám, egyfolytában mosolyog, és ezzel általában ránk hozza a frászt. Túlságosan készül az óráira. Látszik rajta, hogy hosszan fejleszti otthon az anyagot, amelyről úgy gondolja, érdekes. Vagyis: két lábon járó időzített bomba.

Imádom, amikor ilyen tanárt kapunk. Mi fog történni? Mikor jön rá, hogy felesleges törnie magát, az egész csak időpazarlás, hasznosabb volna, ha azt az időt részegen tölti alvással vagy tévénézéssel? Mikor jön be úgy, hogy az arcára van írva a legyőzöttség, és ad fel nekünk egy húsz évvel ezelőtti könyvből valami feladatot? Mikor hagyja abba, hogy a dolgozatainkat részletes megjegyzésekkel is ellássa? Meddig fog küzdeni az elkerülhetetlen ellen?

Miss Leanyer. Ő szuper volt, amíg bírta. Persze az osztály nagy része tojt rá. Mondhatjuk, hogy csináltuk, amit mondott, mert... Csak mert így volt, és kész. Nem volt erőnk vagy kedvünk harcolni. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy angyalok voltunk. Szó sincs róla. Megtettünk mindent, ami normális: egymás lábára firkáltunk fekete filccel, körömrészelővel szétszereltük a bútort, dumáltunk, miközben Miss Leanyer a pontosvessző párházi szokásait igyekezett elmagyarázni.

De Kiffo... Az örült és csodálatos Kiffo... Nos, ő más-ként látta a dolgokat. Az ő szemében egy tanárnak, főleg egy új tanárnak, semmilyen joga sem volt. Nem is vette emberszámba. Kiffo szent kötelességének érezte, hogy szívassa őket.

Ült a hátsó padsorban, footbaget dobált szórakozottan. Persze, egyetlen könyv sem volt a padján. Miss Leanyer arra próbált rávenni bennünket, hogy elolvassunk egy tiniszerelemről szóló novellát, amit olyasvalaki írt, aki nyilvánvalóan legalább 120 éves. Mentségére legyen mondván, annyi esze volt, hogy nem Kiffóval próbálta hangosan felolvastatni. Kiffo ezt sosem tette volna meg. Ilyet nem csinált. Soha. És világossá tette, hogy soha senki ne is kérje erre. De a footbag tényleg zavaró volt. Kiffo pontosan ezt akarta elérni. Tíz perc elteltével Miss Leanyer nem tudott nem tudomást venni róla.

– Jaryd – szólt. A hangjából áradó végtelen türelem miatt az ember legszívesebben szemén szúrta volna egy kihegyezett bottal. – Légy szíves, tedd el a labdát!

– Mindjárt, tanárnő – felelt Kiffo, átdobva a labdát egyik kezéből a másikba.

– Ne mindjárt, Jaryd! Most, légy szíves!

Kiffo szája sarka megrándult. Nem mosoly volt, de ismertem a jeleit. Elkapta a tanárnőt. Már csak fel kellett tekercselni a damilt, és élvezni a csatát. Újra feldobta a labdát a levegőbe. Úgy néztem, mintha labdaszedő lány lennék egy teniszeccsen: a labda ide-oda repül, és az ember szinte kitöri a nyakát, ha követi. Kiffo első számú kiemeltként játszott, Miss Leanyer szabadkártyával. Túlerőben volt. Keverem a metaforákat, de biztosan értesed. Tíz másodperc csend. Meghiúsult a provokáció. Mindenesetre nagyságrendekkel érdekesebb, mint a novella, amit olvastunk. Miss Leanyer megmozdult, lepillantott az asztalára. Tudtam, mi fut át az agyán. Hogy parancsot adott. Most már valószínűleg bánta, de késő volt. Nem adhatta fel. Megköszörülte a torkát.

– Jaryd, ha nem teszed le a labdát most rögtön, akkor elveszem.

– Azt nem lehet, tanárnő. Az én tulajdonom, és nincs joga megfosztani attól, ami az enyém.

Egyelőre a szokásos duma. Mindannyian ismertük ezt az „én tulajdonom” című műsort. Általában működik. Ez így van az olyanokkal, mint Kiffo. Tisztában volt a jogai-
val. Vagy azt gondolta, tisztában van. Újra Miss Leanyer-re néztem.

Te jössz – gondoltam.

– Vedd le a lábad a padról! – mondta. – Most!

Ezúttal semmi „légy szíves”. Minden tanárban megvan a beépített udvariasság, akkor is, ha férgekkel beszél.

„Szeretném, ha elvinnéd a kést az igazgató úr torkáról, és kérlek, ne gyűjtsd fel már megint az iskolát!” Mindig udvariasak. Talán azt hiszik, ez majd beszivárog a diákok tudatalattijába. Hát nem. Kezdett érdekes lenni a helyzet. A tanárnő tartotta a tétet, és ötszáz dollárral emelt. Mintha egy régi westernfilmben nézném őket, ahogy a helyi kocsmában egymással szemben ülnek egy olcsó asztalnál. A háttérben a fáradt ragtime-zongorista és a feltúrt ujjú csapos, aki whiskys poharakat lök a kifényesített pulton a poros cowboyoknak.

– Azt hiszem, uram, maga blöfföl, erre hajlandó lennék fogadni. – A zongora elhallgat, a kifestett arcú nők abbahagyják a babrálást fodros harisnyatartójukkal.

Odavoltam az egészért.

Kiffo lassan levette egyik lábát az asztalról. Ott ült, a székét hátrabillentve, másik szőrös lábát azért fent tartva. Be lehetett látni a sortjába. Épp eléggé ahhoz, hogy egy lánynak hányingere legyen.

A labda lassan pörgött Kiffo kezében.

– Mindkét lábadat vedd le az asztalról, és ne hintázz!

Mi van?! Két dolgot egyszerre? Az nem fog menni. Kiégnek a neuronok, füstöl a füle. Fantasztikus. Rég szórakoztam ilyen jól. Miss Leanyer komolyan kihívta maga ellen a sorsot. Az egész osztály összpontosított és imádkozott, hogy meg ne szólaljon a csengő, amíg ezt a kis drámát le nem játsszák.

– Ha nem csinálod most azonnal, amit mondtam, kiküldelek az osztályból.

Ahogy valószínűleg már rájöttél, szakértő vagyok. Behatóan tanulmányozom az osztálytermi viszonyokat. Miss Leanyer helyesen tette, hogy nem fenyegetőzött tanítás utáni büntivel. Kiffo a képébe röhögött volna. Soha nem ment büntibe. Jól tudta, hogy az iskolának a szülő

írásos beleegyezésére van szüksége ahhoz, hogy egy gyereket tanítás után is ott tarthasson. Azt is tudta, hogy az övé sosem adna rá engedélyt. Így a bünti teljesen értelmetlen fenyegetés lett volna. Ám az elképzelés, hogy kiküldi a tereméből, szintén végzetesen elhibázott volt. A tanárnőnek nem maradt lehetősége kihátrálni a helyzetből. Ezt is tanítani kellene ott, ahol a tanárokat tanítani tanítják. Azért fogtad? Ha Kiffo azt mondja: „a francokat”, akkor hogyan fogja rávenni? Nem nyúlhat hozzá. Ezt mindannyian tudtuk. Na, nem mintha hozzá akart volna érni. Akkor.

Másodszor: miféle fenyegetés ez?! „Kiküldelek!” Úristen! Borzalmas!

– Komolyan mondja, tanárnő, hogy lemaradok ennek az igazán szar novellának a végéről? Ettől a legerősebb férfi is kikészülne.

Mindenesetre végül rend lett. Legalábbis egy kis időre. Kiffo levette a másik lábát is a padról. Hiszen végül nem is két utasítás volt egyszerre. Most, hogy egyik lába sem volt a padon, nem tudott hintázni. És itt kellett volna befejeződnie. Úgy értem, Miss Leanyer ügyesebb volt, mint bárki remélhette. Rávette Kiffót, hogy engedelmessédjén egy utasításnak. A sikertől megrészegülve azonban túl messzire ment. Most gondold bele! Ha egy krokodilokkal teli folyóba dugod a lábad, és öt percig kalimpálsz, örülnél, hogy még mindig megvan, nem?! Nem jutna eszedbe, hogy ráadásnak a fejedet is bedugjad, igaz? Pedig Miss Leanyer ezt tette.

– Most pedig vedd elő a könyveidet, és tedd el azt a labdát, Jaryd Kiffing!

Azzal visszafordult a táblához, válaszra sem várva. Talán ez volt a végzetes hiba. Bár nem tudom. Csak azt, hogy Kiffo megpörgette a labdát a mutatóujján, gyors

oldalpillantást vetett az osztályra – és eldobta. Elbűvölten figyeltem. Tudtam, esküszöm, tudtam, hogy tökéletesen célzott. Mint a lassított felvételeken: Miss Leanyer az osztálynak háttal haladt, szinte úszott a tábla felé. Kezében egy darab kréta. A labda elérte röppályájának legmagasabb pontját, és megpördült. A levegő tele volt feszültséggel. Mindenki odanézett. Évekbe telt. Mintha a labdát erős, láthatatlan szállal Miss Leanyer tarkójához igazították volna. Még arra is megesküdnék, hogy volt egy pillanat, amikor *a labda hozzáalakította röptét*, mint a hőérzékelős rakéták.

A tarkóján csattant.

Ez már önmagában is elég durva lett volna, de az arca olyan közel volt a táblához, hogy amikor a lendület előrelökte, lefejelte. Csattant. Majdnem bepisiltem az izgalomtól. Mármint nem vagyok szadista, vagy ilyesmi. Még mindig azt gondolom, hogy nem volt szép, amit Kiffo tett. De csak az tudja igazán értékelni, aki ott volt. Szenzációs volt.

Miss Leanyer az osztály felé fordult. Talán én voltam az első, aki észrevette az örült pillantást a szemében. Mint amikor valaki szakadék szélén áll, aztán hirtelen meglökik. Persze, nem esküdhetek meg rá. Talán még akkor sem vesztette volna el a fejét. Nehéz megmondani. De szerintem végül Kiffo vigyora és megjegyzése – „El-nézést, tanárnő, kicsúszott a kezemből.” – tette be neki a kaput. Ami ezután történt, elég zavaros volt. Mire észbe kaptunk, Miss Leanyer, ez a csendes, félénk tanárnő dühöngő örültként átugrott több padon, szinte leverve több gyerek fejét, és bosszúálló fúriaként esett neki Kiffónak. Örült grimaszba torzult arccal kapta el a nyakát, és verte a fejét a falba.

Az egészben Kiffo arckifejezése volt a legjobb. Totál meglepődött. Persze ki ne lepődött volna meg?! A pillanatában pedig, miközben Miss Leanyer ujjai a nyakát szorították, ez volt: „kizárt, hogy ez velem történik”. A tanárnő úgy morgott, mint a felhergelt állat. Nyálfoltos volt az arca. Szerintem meg is ölte volna, ha nem avatkozik közbe valaki. Mi, persze, nem tettük. Gondolom, túlságosan el voltunk képedve. De kivágódott az ajtó, és berontott Brewer tanár úr a szomszéd teremből. Nyilván reklamálni jött, hogy miért püföli a válaszfalat valamilyik gyerek, amikor ő tanítani próbál. De elég volt egy pillantás, azonnal akcióba lépett. Miss Leanyer Kiffo nyaka után kapkodott, szeme örülden szikrázott még akkor is, amikor Brewer tanár úr kivonszolta.

Soha többé nem láttuk Miss Leanyert. Igazán kár. Szerintem egészen a félév végéig odafigyeltünk volna rá, és tiszteltük volna. Talán még Kiffo is elővette volna a könyveit a kedvéért. Persze, azért nem írt volna beléjük. Mindennek van határa.

Sosem tudtuk meg, mi történt Miss Leanyerrel. Voltak pletykák, állítólag felhagyott a tanítással, és valahol délen iszapbirkózással kereste a kenyerét. És ha abból indulunk ki, ahogy Kiffónak nekiesett, valószínűleg jól is csinálta. Mások szerint sztriptíz táncosnő lett Kings Crossban. Nekem az a sztori tetszett a legjobban, hogy diliházban van, ollóval döfködi a focilabdákat, csorog a nyála, és minden látogatónak üvöltve szegezi neki a kérdést: „Te vagy Jaryd Kiffing?” Ez volt a kedvencem, de mivel én találtam ki, mondhatod, hogy elfogult vagyok.

Természetesen mindenki Kiffo sikereként könyvelte el, hogy megszabadultunk a tanárnőtől. Egy ideig az egész sulis a lába előtt hevert. Még a tizenkettedikesek

is tisztelettel néztek rá. Mintha megtámadott volna egy erősen felfegyverzett ellenséges katonai tábort egyetlen, rozsdás konzervnyitóval, és megsemmisített volna egy egész zászlóaljat. Élő legenda volt. Később elmesélte nekem, hogy a papája megpróbálta egymillió dollárra perelni az Oktatási Minisztériumot. Amikor rájött, hogy ez nem fog annyira könnyen menni, felajánlotta, hogy elfelejti az egész ügyet egy láda sörért és kétszáz szál cigiért. Kicsit nehéz hiteles panaszosnak maradni, ha valaki ennyivel alább adja.

Na ja, Kiffónak volt egypár jó hete. Aztán megjelent Miss Shagg, Jaryd Kiffing pedig megbélyegzett ember lett. Tudod, Miss Shagg egészen más típusú tanár volt. Ha Miss Leanyer volt az oktatás Hófehérkéje, akkor Miss Shagg volt a hasfelmetsző, az örült gyilkos. Kiffo pedig egyedül volt otthon, a telefonkábelt meg elvágta valaki.

DECEMBER:

Általános iskola, 6. osztály

Az ég nehéz a sötét felhőktől, lóg az eső lába. Leszökdécselsz a lépcsőn a vécékhez. Jobb kezeden egy papír, a tanárod aláírásával. Vékonyka a karod és a lábad, és pamutszövet iskolai egyenruhát viselsz. Megállsz a fiúvécé előtt, félrehajtod a fejedet, és fűlész. Odabentről tompa puffanások hallatszanak, olyan szabályosan, mint egy metronóm. Elbizonytalanodva állsz egy percig.

– Van bent valaki? – Kérdezed, de nem érkezik válasz. A puffogás folytatódik. Belépsz a vécé sötétjébe. Szíved kalapál lapos mellkasodban, mert tudod, hogy nem volna szabad ott lenned. A fiúvécében. Azzal a fenyegető dobolással. Orrfacsaró, áporodott vizeletszag van. Könnyezik tőle a szemed, mégis beljebb mész. Jobbra egy piszoár. Üres. Kicsit odébb egy sor vécéfülke. A zaj a legtávolabbiból jön. Az ajtaja nyitva. Lassan közeledsz felé.

– Ki van ott? – Kérded.

Csend. Nincs más, csak a dobolás. Ellenpontozza a szívverésedet. Legszívesebben elrohannál, de látnod kell. Egy örökkévalóságnak tűnik, de végül elérsz az ajtóig. Lassan bekukucskálsz, miközben pálcikalábadat megfeszíted, hogy menekülhess.

2. fejezet

Mégis hány barátja van John Marsdennek?

OLVASTAD JOHN MARSDEN *Minden, amit az írásról tudok* című könyvét? Költői kérdés. Itt ülhetnék, amíg nem felelsz, bár gyanítom, hosszú időbe telne. Évekig kuksolhatok a könyvtárban a válaszra várva. Csontváz vagyok a sarokban, porrá hullok, bordáimon ott lóg egy kis cédula: „még mindig a válaszra vár”.

Na, mindegy. A jó öreg John könyvét azért emlegetem, mert volt benne egy rész, ami valahogy így szólt: „Egyszerűen úgy meséld el a történetet, mintha egy barátodnak mondanád el!” Nem vagyok biztos benne, hogy szó szerint így volt, de a helyzet az, hogy semmi kedvem ki-keresni. Te megteheted, ha érdekel. Ezt akkor jó tanácsnak tartottam, mert elég egyszerűen hangzik. De most, hogy elkezdtem, trükkösebb, mint gondoltam. Egyáltalán nem is ismerlek. Ha ezt a sztorit néhány barátomnak mesélném, ők már ismernék Jaryd Kiffinget, és engem is, ismernék a sulit, meg mindent. Kezddhetném mindjárt azzal, ami Miss Shaggel történt. De te nem tudsz semmit. Már bocs. És ez azt jelenti, hogy olyasmikről is írnom kell, amiket egy barátomnak felesleges volna elmondanom.

John Marsdennek talán mindenki a barátja a világon. Bár nem biztos. Engem például még sosem hívott fel – hacsak az a téves hívás nem ő volt pár hete.

Azt hiszem, el kell mondanom neked valamit Jaryd Kiffingről. Kiffóról. Ő a legfontosabb játékos ebben a sztoriban, a főszereplő, a főhős. A *főhős* nagy szó. Imádom. (Úgy döntöttem, van néhány szó, amit muszáj dőlt betűvel írni. Vagy vastagon, aláhúzva. Az egyik a **főhős**.)

Szóval Kiffo. Elmondhatnék minden olyat, hogy tizenöt éves, átlagos magasságú, képességei a tanulás terén erősen limitáltak, csak rövid ideig tud koncentrálni, viselkedési zavarai vannak, és szeplős. A baj csak az, hogy ettől még fogalmad sem lesz, milyen is valójában. A helyzet az, hogy Kiffo nem egy könyv szereplője. Ő valós személy. A barátom. Ha le kell írnom bármit róla, az „átlagos magasság” és a „szeplők” szavak nem érnek semmit.

Emlékszel arra a hasonlatokról szóló dolgozatra? A tanárom utálta, amit írtam, de nekem tetszett. Szerinte túl okos voltam. De hogyan lehet valaki túl okos? Legtöbbször azt mondják a tanárok az embernek, hogy irtóra buta. Azt mondják: „Fejezd be a marháskodást!” Aztán amikor valami intelligens dolgot csinálsz, azt mondják: „Okoskodni próbálsz? Velem ne okoskodj, mert baj lesz.” Örülnék, ha eldöntenék végre, mit akarnak.

Egy teljes délutánt ülhettem büntiben a miatt a hasonlatos doga miatt. A helyzet az, hogy nem izgat a bünti. De végig kellett hallgatnom, az „Elpazarlod a tehetségedet, össze kellene szedned magad!” dumát is, ami irtóra unalmas volt. Tudod, jó vagyok irodalomból. Mindenki úgy gondolja. Ezért egyeztünk meg Kiffóval abban, hogy leírom az egész ügyét Miss Shaggel. De a tanárom azt akarta, hogy úgy legyek jó, ahogy ő gondolja. Érted? Vegyük például a hasonlatos fogalmazást! Tetszett.

Komolyan. Azt gondoltam, humorosra sikerült, de egyben precízre is. Összeszedtem magam. De ő valami teljesen mást akart. Gyakran mondogatja, hogy legyünk eredetiek, de amikor valami eredetit csináltam, elvörösödött, és gőz tört elő a füléből. Azt akarja, hogy ugyanúgy legyek eredeti, mint mindenki más? Szerintem annak nincs valami sok értelme.

No, de kezdek eltávolodni a lényegtől. Jaryd Kiffing tizenöt éves, rondább, mint egy vödörnyi segglyuk, égővörös a haja, ó-lábú, minden tantárgyból tiszta hülye, mindenre alkalmatlan, huligán, zavaró tényező, gyerekes, néha verekedős, gyakran kegyetlen, az osztály idiótája, büszke a hülyeségére, és részmunkaidőben bűnöző. A barátom.

És én? Hát, remélem, hogy egy kicsit kíváncsi vagy rám, mivel én vagyok az, aki beszél hozzád. A nevem Calma Harrison, és jobb, ha nem viccelődsz a nevemmel. Hallottam már elégszer. „Nem rossz egy kicsit a karmád, Calma?” A legnagyobb bennem, vagyis hát rajtam: a cicim. Tizenöt éves vagyok, és a cicim hatalmas. Nem mintha túlsúlyos lennék, vagy ilyenek. Egyszerűen csak úgy tűnik, akár tálcát is egyensúlyozhatnék a mellkasomon. Gondolhatod, hogy ez azért zavar egy kicsit. Főleg egy tizedikes osztályban, ahol a srácok nem farkakodnak a személyes jellegű megjegyzésekkel. Mindig bő fölsőket viselek (ha azt mondom, elég kellemetlen a trópusi hőségben, azzal még nem is mondtam sokat), de még így is olyan, mintha eldugtam volna alatta két kolát. Ha gyorsan fordulok meg, könnyen lehet, hogy leütök vele valakit. Nyilván el tudod képzelni, hogy milyen megjegyzéseket szoktam kapni rá. Persze nem túl eredetieket. Olyanokat, hogy: „Mennyiért vetted kilóját?” meg „Leparkolhatom odabent a bicajomat?” és hasonlók.

Persze gyűlölöm a tesit. Nem vagyok alkalmas hirtelen mozdulatokra. Ha futok, a mellem fél órával a többi testrészem után áll meg.

Na, de ennyi elég a cicimről. Csak azt gondoltam, jobb, ha őszinte vagyok magammal kapcsolatban. Ez bennem az, ami leginkább zavar. És nyilván mindenki mást is. Ami a többi részemet illeti, elég normális látvány vagyok. Azt hiszem, egészen vonzó. Hosszú, fekete hajam a hátam közepéig ér. Rövidlátó vagyok, ezért szemüveget viselek. Szeretem a szemüvegeket. Van vagy öt. Pillanatnyilag a vastag, élénkkék műanyagot szeretem a legjobban, de ez változó. A szemüveg olyan szembeötlő. Meg persze ott van a szemem előtt. Feltűnő, mint apáca a fogadóirodában. Azt remélem, ha mindenki a szemüvegemet bámulja, akkor nem néz a mellemre. Hát nem szuper a pszichológia?

Elég rendesen tanulom az olyan tantárgyakat, amiket élvezek, mint például az irodalmat. Más nem érdekel annyira. A természettudománnyal nincs baj, mert elég szép és kidolgozott, mint egy vers. És néhány szava egészen király. De a tesi, hát az gáz. Utálom a testmozgást, és nem látom semmi értelmét. És ha már az értelmelenség témájánál tartunk, meg tudja nekem magyarázni bárki a drámaórák értelmét? Susogni, mint a fák a szélben, vagy egymás izzadt kezét fogva körben állni, vagy úgy tenni, mintha madarak volnánk. Ki mondta, hogy ez megfelelően fejleszti az egész életre szóló tanulást?

Kérdés: És miből gondolod, hogy jó újságíró/tanár/reklámszövegíró/politikus/maffiavezér leszel?

Válasz: Hát, igaz, hogy tök béna vagyok írásból meg olvasásból, de marha jól tudom utánozni a címeres kakadut forgószelemben.

Nem akarom elhitetni veled, hogy lázadó vagyok. Általában azt csinálom, amit a tanárok mondanak, mert úgy egyszerűbb. Ilyen szempontból nem hasonlítok Kiffóra. Ő mintha azt gondolná, bármit kérnek is a tanárok, az felhívás arra, hogy pontosan az ellenkezőjét csináljuk. De ezzel nincs semmi baj. Mindenki más. Én csak lehúzó a fejem és behúzó a mellem.

Valószínűleg egyelőre ennyi elég is lesz. Vissza a történethez!

Vagy várjunk csak! Van még egyvalami, amit talán érdekesnek találsz. Bár lehet, hogy nem. Ki tudja? Na jó, tessék, egy újabb érdekes/uncsi kijelentés Calma Harrisonról: anyám egy Westinghouse hűtőszekrény.

Na, hol is tartottam?

3. fejezet

A Pitbull színre lép

A ROHADT ÉLETBE! – csattant fel Vanessa. – Ez meg mi a fene?

A füzetem fölé hajolva épp az utolsó simításokat végeztem egy személyiséghoroszkóp-bejegyzésen...

Vanessa Aldrick – Skorpió. Úgy tűnik, az a téveszméd, hogy a rémes, '60-as évekbeli cuccok viselése és a tettettett unalom érdekes, titokzatos személyiséggé tesz, pedig a helyzet az, hogy irtóra gáz vagy.

Amikor rekedtes suttogását meghallottam, felpillantottam. A szeme üveges volt az undortól, és a száját pontosan úgy tartotta, hogy abból arra a következtetésre juthattam, valami különösen bűdöset és undorítót dugott valaki elé. Vanessa még akkor is ásítózott volna, ha Gábiel arkangyal jelenik meg az orra előtt gördeszkán, ezért természetesen odafordultam, hogy lássam, hová is néz. És akkor megláttam azt, amit ő. Az állam úgy leesett, hogy bevertem a padba...

Képzeld el egy darazsat rágó pitbullt, és lesz némi elképzelésed Miss Shagg arckifejezéséről, amivel belépett

az osztálytermünkbe egy nappal Miss Leanyer drámai távozása után. És itt nem egy átlagos, baromi ronda pitbullról beszélek. Olyan pitbullról van szó, ami nem csak a sor végén állt, amikor a szépséget osztogatták, hanem meg sem találta a sort. Az egész osztálynak elakadt a lélegzete. Egy-két fiú, akik minden idejüket a könyvtárban, sakkozással töltötték, tényleg majdnem el is ájult. Abban is biztos vagyok, hogy Melanie Simpson bepisilt. Megértem. Az előttünk megjelent látványtól Rettegett Iván is beszart volna.

Miss Shagg néhány percig fel-alá járkált a tábla előtt. A testfelépítése olyan volt, mint egy orosz súlylökőbajnoknak, még kidudorodó bicepszéből is izmok dombrodtak ki. Az osztály falai remegtek léptei nyomán, és apró vakolatdarabkák peregtek a mennyezetről. Hatalmas, fekete ruhát viselt, ami elment volna hatszemélyes sáornak is. Tekintélyes jelenlétről beszélünk! Ennek ellenére az arca volt az, ami leginkább felkeltette a figyelmünket. Apró, vörös gombszeme ide-oda ugrált, a rendbontás legapróbb jeleit vizslatva. Kereshettem! Egyikünk sem pislogott volna – még akkor sem, ha belénk vezet a kettőhúszat. Szemöldökének sűrű erdeje illet felső ajka bokros díszéhez. Ajka gunyoros vigyorra húzódott, és apró cseppekben nyáladzani kezdett. Szerintem, ha tényleg kutya lett volna, valaki garantáltan lelövi, mielőtt még alkalma adódik megharapni valakit.

Pár perc elteltével megállt, és úgy maradt, mint egy téglafal, az osztály közepén, teljesen eltakarva a táblát. Csak a falióra ketyegését lehetett hallani. Végül elváltak egymástól a keskeny ajkak, és ő megszólalt. Ha elképzeled, ahogy a durva smirgli hozzácsiszolódik a kemény gránithoz, lesz róla valami fogalmad.

– A nevem Miss Shagg – morogta. – Szólíthattok tanárnőnek, Miss Shaggnek, Generalissimónak vagy Führernek. *(A két utóbbit én találtam ki.)* Aki engedély nélkül megszólal, büntetést kap. Ha bárki elmozdul a helyéről, az büntetést von maga után. Bármiféle lazaság – és itt végignézett rettentő tekintetével az osztályon – büntetést von maga után. A dolgozatokkal kapcsolatban nincs semmiféle engedmény. Ha valaki későn adja be, az egyes osztályzatot kap, és az büntetést von maga után. Bármiféle anyag engedély nélküli fogyasztása büntetést von maga után. Bármiféle késés bármi okból büntetést von maga után. Az engedély nélküli lélegzetvétel, mosolygás, és általánosságban a jó közérzet kibelezést és büntetést von maga után. *(Ezt is én találtam ki.)* Értve vagyok?

Az osztályterem csendjét csupán elfojtott zokogás törte meg, valahonnan a terem hátuljából, és halk csepegés, Melanie Simpson bugyijából. Miss Shagg előrébb lépett, amitől megrázkódtak a padok, teljes testmagasságában kihúzta magát, ami valamivel több volt, mint két méter.

– Azt kérdeztem, értve vagyok-e!

A harminc gyerek egy emberként felelt.

– Igen, tanárnő.

– Igen, milyen tanárnő?

– Igen, Shagg tanárnő.

– Így már mindjárt más. Most pedig vegyétek elő a könyveiteket! Ha nem veszitek elő a könyveiteket minden óra elején, az büntetést von maga után. Ne felejtsetek el írószert magatokkal hozni! A hiány büntetést von maga után.

Mondhatod, hogy hülyeség, de kezdtem azt hinni, hogy a büntetés ismétlődő nyelvi motívummá kezd válni.

– Nos, kaptam némi információt erről az osztályról. – Miss Shagg folytatta a járkálást. – Felhívták a figyelmemet

arra, hogy ez az osztály különösen gyenge a hozzáállás és a munka terén. Ez azonnal meg fog változni. Azt is hallottam, hogy jellemzően rosszul bántok a pedagógusokkal. Legfőképpen legutóbbi tanárokkal bántatok teljes mértékben elfogadhatatlan módon. Nem fogom tolerálni az ilyen viselkedést vagy a próbálkozást. Amennyiben mégis megpróbálkoznátok ilyesmivel – és ekkor pillantása kétségkívül Jaryd Kiffing felé fordult –, azt meg fogjátok bánni. Ezt megígérhetem. Ha dolgoztok és viselkedtek, akkor, ha nem is fogtok barátságosnak és puhának találni, legalábbis elviselhető leszek. Amennyiben keresztbe tesztek, azt fogjátok kívánni, hogy bár meg se születtem volna. Ja, igen. Diktálok harminc szót. Aki húsznál kevesebbnek tudja megmagyarázni a jelentését, az büntetést kap. Az első szó az „irizáló”.

Nekem huszonkilenc sikerült. A durchmars volt az egyetlen, ami kissé belepiszkított a dolgozatomba, mert csak utólag tudtam meg, hogy hasmenést jelent. Kiffónak egy sikerült. Ez aztán kiváló. Fogadni mertem volna, hogy egy nagy kövér nulla fog összejönni neki. Igazából az osztály több mint felének húsznál kevesebb lett. Tényleg nehéz szavak voltak. Legalább a háromnegyedük olyan, amit a Kiffo-félék még sosem hallottak, nem-hogy megértették volna. Szemétség volt. Na, mindegy. Nekem sikerült.

Kíváncsi voltam, mit kezd Miss Shagg az osztály több mint felével. Ennyi gyereket nem lehet büntibe küldeni.

Tévedtem.

– Mind a tizennyolcatokat itt akarom látni ebédidőben – mondta –, átvesszük azokat a szavakat. Most pedig az óra végéig mindenki magában olvas.

Már mondtam, hogy imádom az irodalmat, de most marhára örültem, amikor végre kicsengettek. Sokszor

gondoltam, hogy szuper lenne, ha csend volna a teremben – koncentrálhatnék a tanulásra, zavartalanul olvashatnék egy kicsit anélkül, hogy Kiffo az osztály hátuljában újrájátszaná a gallipoli csatát –, de ez most fura volt.

A teljes csendet valahogy helytelennek éreztem. Anynyira feszült volt, még olvasni sem lehetett anélkül, hogy ez a feszültség be ne szivároгjon az ember tudatába. Azt hiszem, azt legalább megtanultam belőle, hogy léteznek különböző fajta csendek. Amikor megszólalt a csengő, mindannyian felnéztünk Miss Shaggre, vártuk, hogy kiengedjen bennünket. Normális esetben tolaкodva indultunk volna az ajtó felé, ilyenkor az osztály kisebb termetű tagjainak attól kellett tartaniuk, halálra tapossák őket. De nem ma. Miss Shagg úgy fél percig meredt ráнк.

– Arra várok, hogy teljes csend legyen – mondta.

Teljes csend?! Még egy szigetelt koporsóban is nagyobb a zaj. Talán valaki engedély nélkül lélegzett. Végül libasorban távozhattunk, kábán pislogva. Anélkül, hogy összebeszéltünk volna, összeverődve megálltunk a krikettpályán. A nap kegyetlenül tűzött a lombokon át, remegő fényfoltokat vetítve a füvet művésziен pettyező eldobált kólásdobozokra és alufólia-darabokra. Ideje volt gyűlést tartani, mégis döbbent némaságban álltunk egy ideig.

– Micsoda egy állat! – mondta végül Melanie Simpson.

– Állat?! – szólt közbe Natalie Sykes. – Ez sértő az állatokra! Ha állat lennék, beperelnék ezért a megjegyzésért.

– Pedig egy állat vagy, Natalie – jegyezte meg Nathan Manning.

– Kapd be! – vágott vissza Natalie.

– Álmodozz csak!

Natalie Sykes – Mérleg. Te egy ártalmas törpe vagy, és olyan a képed, mint a behorpadt barack.

Nathan Manning – Nyilas. Ha a pattanás agy lenne, te intellektuálisan nehézsúlyú volnál.

Párként, ami a romantikát illeti, tökéletesen illeltek egymáshoz, ha másért nem, hát azért, mert sokkal jobb csak két ember életét pokollá tenni, mint négyét.

– Hagyjuk ezt! Hagyjuk ezt! – Úgy éreztem, fontos visszatérni az eredeti témára. – Nem azért vagyunk itt, hogy egymásnak essünk. Mit szóltok a Pitbullhoz?

Mindenki egyetértett.

– Na ja. Egy állat.

– Naná, hogy egy állat.

– Egy igazi állat.

Úgy éreztem, nem nagyon haladunk előre.

– Rendben – mondtam. – Ezzel a megállapítással kapcsolatban felesleges a titkos szavazás. A lényeg azonban, hogy mit fogunk tenni ellene.

Gyászos fejcsóválás és fejkavarás volt a válasz mindenfelől. Nem volt nehéz megállapítanunk, hogy Miss Shagg nem az emberi fajhoz tartozik, a túlélési taktika azonban már teljesen más térszta volt. Kiffo, aki ritkán vett részt az osztálygyűléseken, mivel nem akarta elvesztegetni a footbaggal való dekázásra és a délelőtti hátralévő részére szükséges testszag előteremtésére fordítható idejét, most élen járt a vakarózásban. Egyre mélyebb lett a csend.

– Szerintem – mondta végül Nathan, ahogy arca kráterekkel megszórt felületén áttört a mérlegelés gyümölcse –, szerintem egy vadbarom.

– Ahogy mondd, Nathan – jegyeztem meg –, és az előadásmód is jellemző rád. De megismétlem: mi a teendő?

– Vajon mi lehet a keresztnéve? – kérdezte Natalie. – Büdös Shagg. Ez az!

Erre általános röhögés tört ki, és tizenöt agy igyekezett befogadni ezt a muris elképzelést.

– Nagy Shagg – mondta Melanie Simpson.

– Mekkora Shagg – mondta Kiffo nem túl meggyőzően.

– Doris Shagg – mondta Nathan.

Csend lett.

– Hogy érted azt, hogy „Doris Shagg”? – kérdezte Julie Walker. – Annak semmi értelme.

– Volt egy Doris nénikém – felelt Nathan. – És ő is egy állat volt.

Tudod, a mi sulinkban nehéz nem elveszíteni az intellektuális vita örületes fonalát.

– Na, mindegy – vágott közbe Kiffo, figyelmen kívül hagyva az illedelmes beszélgetés szabályát, mely szerint maradjunk a témánál. – Én aztán tutira nem megyek büntibe. Az ki van csukva. Soha nem voltam büntiben, egyszer se, és olyan nincs, hogy most meg legyek.

Miután ezt közölte, elhallgatott, magában morfondírozott. Úgy éreztem, alig haladtunk valamit, és ha ez így megy tovább, akkor sem valószínű, hogy jutnánk valamire, ha még hosszabb lenne a szünet. De legalább Kiffo nem hagyja majd magát. Ezért hálás voltam. Vanessával elgondolkodva indultunk befelé.

– Te mit gondolsz? – kérdeztem.

Vanessa lassan felém fordította az arcát.

– Miről?
– Miss Shaggról!
– Kiről?
– A Sátán kuttyájáról, a pokoli irodalomtanárról. A Pitbullról!

– Nem nagyon figyeltem – mondta vontatottan, és a matekterem felé indult, az unalom apró, sötét felhőjét húzva maga után.

Ebédnél Kiffo elveszettnek tűnt. Betartotta a szavát, nem jelent meg Miss Shaggnél a büntetésért. Footbagját rugdosva sétált a krikettpályán csodás elvonultságban. Reménytelen figura volt. Már alig vártam a következő irodalomórát. Úgy tűnt, tényleg kijelölték a frontvonalakokat, és az erőviszonyok meglehetősen kiegyenlítettek. Persze akkor még nem tudhattam, mi lesz a vége az egésznek. Emlékszem, azt gondoltam, hogy bár Miss Shagg valószínűleg ki tudna belezni egy lovat a fogával, mégis Kiffo az esélyesebb. Mármint nem az egyszerű, fizikai harcban. Kétlem, hogy bárki, aki nem szerzett fekete övet öt küzdősportban egyszerre, egy cseppet is esélyes lenne a Pitbull ellen. De ha tanár áll diákkal szemben, a fizikai erőfölény nem számít. Mindig a zsi-gerből jövő, állatias ravaszság, a könnyörtelenség és az erkölcsi tartás teljes hiánya lesz a nyerő. Hogy úgy mondjam, elképzelni sem tudtam, miért ne Kiffo győzne. De azért nyilvánvaló volt, hogy érdekes lesz. Ez egy percre sem volt kétséges. Sajnos másnapig kellett várnom a következő irodalomórára. Szerencsére a reggeli eligazítás után az volt az első.

Kivágódott az ajtó, beszáguldott rajta a Pitbull. Megint csak bámult ránk öt percre vérből forgó szemekkel, egy szumóbirkózó fenyegető testtartásában. Végighömpölygött a padsorok között, fenyegető pillantásokat lövellt

jobbra-balra, könyörtelenül sarokba szorítva bárkit, akiben elkezdhetett volna kialakulni a helytelenkedés első, ködös gondolata. Végül megállt Kiffo padja előtt. Terpeszállást vett fel, előredőlt, és mindkét öklét a padra helyezte. A pad tiltakozásul felnyögött. Azután csend lett.

– Jaryd Kiffing – mondta vészjóslóan, halk, erőszaktól túlcsonduló hangon. – Tegnap nem sikerült megjelentened a büntetésedért. Kíváncsi lennék a magyarázatra. Nem mintha volna bármi jelentősége. De árulja el nekem, Mr. Kiffing! Távolmaradása emlékezetkiesésnek köszönhető, vagy gondoljak valami sötétebbre?

Kiffo motyogott valamit.

– Elnézést, Mr. Kiffing, de nem értettem kristálytisztán.

– Túl nehéz volt a dolgozat.

– Túl nehéz volt a dolgozat. Nehéz. Valóban? És miért állítja ezt, Mr. Kiffing? Ez vajon egy sokéves tudományos kutatás eredménye, a tanári szakdolgozatának témája, vagy csupán egy lusta, visszataszító tizenéves panasza? Mi erről a megalapozott véleménye, Mr. Kiffing?

– Maga igazságtalan, Miss Shagg!

Úristen, honnan jött ez a hang? Körülnéztem a teremben, mielőtt rájöttem volna, hogy én voltam az.

Mi tettem?!

Miss Shagg megpördült, és rám szegezte a tekintetét. Egy pillanatig nem történt semmi. Aztán kimért lassúsággal elindult a padok között, és megállt előttem.

– Önnek van véleménye, Miss Harrison? Legyen olyan jó, és ossza meg velünk!

Nagyot nyeltem. Már akkor is tudtam, hogy a legegyszerűbb az lenne, ha lehajtanám a fejem, és azt motyognám:

– Nem szóltam, tanárnő.

De képtelen voltam rá. Azt hiszem, mindig ez volt az egyik legnagyobb bajom. A szám, ami néha az agyamtól függetlenül működik. A hangom természetellenesen nyugodtnak hangzott.

– Tanárnő! Azt hiszem, túlbecsüli Jaryd Kiffing nyelvi képességeit. Figyelmen kívül hagyja a diszfunkcionális családot az adott szocio-ökonomikus háttér tükrében, mely megfosztotta őt a lehetőségtől, hogy intellektusa szárnyra kaphasson. Harminc szó volt a feladat, tanárnő! Köztük huszonnyolc, melyeket Kiffo soha életében nem hallott. A Kiffing família nem becsüli nagyra az iskolai előmenetelt, és nem bátorít kiemelkedő teljesítményre semmi másból sem, kivéve a túlzott ivászatot és az elbizakodottságot. Bizonyosan tudom, hogy Kiffo egyetlen könyvet sem olvasott el életében, és még most is kételkedem benne, hogy megfelelően ki tudna színezni egyet. Tanárnő, az ön tesztje garantált kudarcot jelentett Kiffónak és mindazoknak, akik kedvelik őt. Ezzel az erővel szuahéliül vagy szerb-horvátul is lehetett volna. Ez a teszt minden tudományos és intellektuális norma szerint durván igazságtalan volt.

Hűha! Ez meg honnan jött? Calma, öregem, te folyamatosan elképesztesz mindenkit, főleg engem.

Hátradóltam, meglehetősen büszkén, ugyanakkor tudatában annak, hogy valószínűleg épp az imént ugrottam bele nyakig a barna és bűdös cuccba. Miss Shaggnek megrándult a szeme. Egy pillanatig azt hittem, a torkomnak ugrik. Az aprócska ér kidudorodott a halántékán. Láttam, ahogy szalad benne a vér. Miss Shagg hatalmas sóhajjal, mintha jóformán elviselhetetlen volna az igyekezet, hogy visszafogja magát, felegyenesegett. Malacszemével végigsöpört rajtam, észrevette a szemüvegemet (az élenkzöld műanyag volt rajtam), majd

folytatta a nézelődést. Tetőtől talpig. Úgy éreztem magam, mint a légy, amit mindjárt leütnek.

– Micsoda monológ, Miss Harrison. Hát igen. Nem is tudom, hogy hallottam-e hasonlót egész tanári pályafutásom alatt. Azonban... – Egyszeriben olyan erővel ordított bele a képembe, hogy azt fizikai ütésnek éreztem. Mintha elkapott volna egy kisebb forgószél. Még Vanessa is felébredt rá. – Azonban jobban tenné, ha a jövőben megtartaná magának a nagyokos megjegyzéseit. Majd ha szükségem lesz a véleményére, ki fogom kérni. Világos?

– De hiszen kikérte! Azt mondta: „Legyen olyan jó, és ossza meg velünk!”

– POFA BE!

Miss Shagg úgy trappolt körbe a teremben, mint egy őrjöngő, esztét vesztett bika.

– Pontosan ez az a viselkedés, amiről tegnap beszéltem! Nem tűröm, hogy visszafórázzatok. Olyan nincs, hogy nem engedelmeskedtek. Kiffing és Harrison. Holnap mindketten megjelentek iskola utáni büntetésre. Te, Kiffing, amiért nem jöttél tegnap, te, Harrison pedig szófogadatlanságért. Most pedig vegyétek elő a nyelvtankönyvet, és nyissátok ki a harmincharmadik oldalon! Töltsétek ki az idézőjelről szóló részt! Természetesen teljes csendben fogtok dolgozni.

Kiffo odajött hozzám a szünetben. Először nem örültem. Azt hittem, be akar húzni egyet a családi életéről szóló megjegyzések miatt. Nála nem mindig lehet tudni. Aztán kiderült, nincs miért aggódnom. Csak meg akarta köszönni. Na, persze, ez nem volt számára különösebben kellemes.

– Mizu, Kiffo? – kérdeztem.

– Mizu, pápaszemes kígyó? – felelt.

– Együtt leszünk büntiben.

– Én nem! Nem megyek. Pukkadjon meg! Én ugyan nem maradok itt, ha vége a sulinak. Felejtse el! Apám garantáltan nem ad engedélyt rá. Ezt előre megmondom. Hülye állat! Nem, csak meg akartam köszönni... Tudod, hogy kiálltál mellettem.

– Nem nagy ügy, Kiffo.

– Dehogynem. Igenis nagy. Nem volt muszáj. És csak azt akartam, hogy tudd... Szóval, azt akartam, hogy tudjad, rendes haver vagy.

– Figyu, Kiffo! – feleltem. – Mindig jó haverok leszünk. Hogy lehetnénk bármi mások?

– Egyébként – mondta –, kiszíneztem egy könyvet. Múlt héten. És elég jó lett. Nagyjából.

Ránéztem, de az arcáról nem tudtam leolvasni semmit. Kiffo már csak ilyen. Néha nem lehet tudni, komolyan mondja-e, vagy csak szórakozik. Aztán észrevettem egy alig látható, piciny csillogást a szemében, és eszembe jutott, nem először, hogy ha Kiffo nem lenne, fel kellene találni.

Elvigyoroztam.

Ennyi volt az egész. Nem gondolkodtam többet az egész kiffós és pitbullos ügyön. Másnap ott voltam a büntiben, felkészülve arra, hogy leüljem a magamét. Arra aztán tényleg nem számítottam, hogy Kiffo is ott lesz. Pedig ott volt. És nagyon dühös volt.

DECEMBER:

Általános iskola, 6. osztály

Vörös hajú fiú ül a földön a vécécsésze mellett, bal kezével átkarolja a foltos porcelánt. Arcának szep-lős térképén patakzanak a könnyek, de arckifejezése üres. Jobb karjával ütemesen kalimpál a térde fölött, ököllel a fülke falát csépel, az ütések nyomán támadt lyukat. A fiú keze csupa vér, látni lehet, hogy eltörött, és be is van dagadva.

Ijesztő az egész, nem is annyira az erőszak, mint a jeges nyugalom. Leguggolsz, és finoman megérinted a térdét.

– Minden rendben? – Azonnal elszégyelled magad, amiért ekkora marhaságot kérdeztél. A fiú felpillant, de nem változtat mozdulatain. Újra beleöklöz a falba. Arcizma sem rándul.

– Húzz a picsába! – mondja minden ellenségesség nélkül.

Elfutsz. Futsz, keresel egy tanárt. Futsz, és elmondod a történetedet a fiúról, a vécéről, és az ökölről, ami örökké a fejedben fog kalapálni.

4. fejezet

Beszélgetések a hűtőszekrénnyel

Kedves Hűtő!

A ragu fincsi volt. Kösz. Azonban úgy érzem, meghittnek szánt vacsoránk nem sikerült valami jól. Isten látja lelkemet, én megpróbáltam. Gyertyák, hangulatos zene. De valljuk be, nem voltál vevő kezdeményezéseimre. A helyzet az, hogy ugyan kézzelfoghatóan jelen vagy az életemben, viszonyunk már nem a régi. Beszelnünk kell.

Addig is: az új irodalomtanárom, egy meglehetősen karizmával bíró, elbűvölő hölgy megkért, hogy vegyek részt holnap egy tanítás utáni gyűlésen. Lennél olyan kedves aláírni a mellékelt engedélykérő lapot?

Szerető leányod
Calma

Kedves Calma!

Engedélykérő lap aláírva. Mi újság veled mostanában? Fel tudsz melegíteni egy pizzát ma este vacsorára? Délutános vagyok a szupermarketben, ezért onnan egyenesen

megyek a kocsmába. Kettő felé itthon vagyok. Kérlek, ne ébressz fel!

Ki tudnád hagyni a szarkazmust az üzeneteidből?
Őszintén szólva túl fáradt vagyok hozzá.

Puszi

Anyu

Kedves Hűtő!

Hogy lehetsz ennyire jeges szívű?

Puszi

Calma

5. fejezet

Bűn és bűnhődés, első rész

KÉT ROHADT ÓRA! Ennyi ideig tartott a bünti. Ezt nem hiszem el... És még csak nem is tanultunk belőle semmit. Nem mondták, hogy Kiffóval csináljunk meg valami feladatot. Sőt, kifejezetten megtiltották, hogy olvassunk. Nem mintha Kiffó olvasni akart volna, én viszont annál inkább. Egyszerűen csak ott kellett ülnünk a terem két végében, és előremerednünk, ahogy a Pitbull füzeteket javított. Van fogalmad arról, hogy milyen hosszú két óra? Na, persze, tudom, hogy százhusz perc, meg minden. Ne tedd nekem az eszed! Úgy értettem, hogy két óra sokkal hosszabbnak tűnik százhusz percnél, ha nem tehetsz mást, mint hogy bámulod a falat. És hidd el nekem, ha ezen kívül az egyetlen választásod, hogy Miss Shagget nézed, akkor inkább maradsz a falnál, az egyszer tuti.

Sokat gondolkodtam. Világos volt számomra, hogy a Pitbullnak mennie kell. Kizárt, hogy az osztály kibírja vele év végéig. Kevesebb mint egy hete tanít bennünket, és pár gyereknek máris gyógyszert kell szednie. Melanie Simpson kétszer is sírva fakadt, amikor a terem előtt sorakoznunk kellett. Az egész helyzet elfogadhatatlanná vált. A kérdés csak az, hogy hogyan szabaduljunk meg tőle. Legtöbbször egyszerű a válasz.

Most beavatlak egy kis titokba. Vegyünk egy átlagos, tizedikes osztályt, bárhol az országban, és tíz dolcsiban fogadok egy csipet kutyaszar ellenében, hogy meg tudnának szabadulni a tanáruktól, ha tényleg akarnák. Igen, tisztában vagyok a tanárok munkafeltételeivel, szerződéseivel, meg minden. De mindez nem számít. Mi, diákok, tönkre tudjuk tenni a tanár testi és lelki egészségét, ha akarjuk. Okozhatunk ideg-összeroppanást. Tisztában vagyunk ugyanis azzal, hogy a tanároknak nincsenek jogaik. Nem üthetnek meg bennünket, nem fegyelmezhetnek komolyabb módszerekkel, sőt, még csak nem is kiabálhatnak velünk úgy, hogy ne kellene a bíróságtól tartaniuk. Mi, diákok, azonban bánthatjuk a tanárt. Ha nem akarjuk, nem kell azt csinálnunk, amit mond, nem kell odafigyelnünk, és nem muszáj abbahagynunk a beszélgetést. A helyzet az, hogy a fizikai erőszakon kívül bármit megtehetünk (és az is előfordul néha – persze kirúgják az embert a suliból, de akkor is át kell helyezniük egy másikba. Ilyen a törvény. Még az iskolaköteles korú gonosztevőknek is joguk van a tanuláshoz.) Vegyünk harminc gyereket, akik elhatározták, hogy tönkretesznek egy tanárt. Nem sok minden van, amivel ez megakadályozható volna.

Na, de a Pitbullnál? Nem voltam biztos benne, hogy a szokásos taktikák bármelyike működné nála. Kiindulópontnak kell valamilyen gyengeség, márpedig ahogy a Pitbullt elnéztem, páncélozott a bőre, és olyan érzékeny, mint egy beton járólap. Azt hiszem, ha összetartottunk volna, talán lett volna esélyünk. Elvégre rá is ugyanazok a viselkedési szabályok vonatkoztak, mint más tanárookra. A baj az volt, hogy az osztályban a legtöbben rettegtek. Vagyis, hogy őszinte legyek, mind rettegtünk. Ez pedig azt jelentette, hogy nehéz egységes frontot

képezni, amikor mindenki félti a saját, személyes biztonságát. De mégis kellett léteznie egy módszernek. De a két óra leteltével nem kerültem közelebb hozzá.

A Pitbull összeszedte a papírokat, és felpillantott az órára.

– Miss Harrison, szeretnék egy szót váltani önnel, ha szabad.

Elhiheted, hogy azt a két órát épp elegendő büntetésnek éreztem. De mit tehettem volna?! Visszaültem, amikor Kiffo távozott. A Pitbull befejezte a füzetek rendezését, majd odajött, és leült velem szemben. Arc kifejezését „töprengőnek” szokás nevezni.

– Calma – mondta minden kedvesség nélkül. – Elolvastam a tizedikes fogalmazásaidat... Hogy is mondtam?! Azt hiszem, zseniálisak, és ez nem túlzás. Még sem tudom mondani, mióta tanítok, és olyan tehetséggel, mint a tiéd, még sohasem találkoztam. – Elhallgatott, én pedig csak fészkelődtem a helyemen.

– Köszönöm – mondtam, ami nem volt a legmegfelelőbb reakció. Legyünk őszinték! Elég nehéz undokul viselkedni, amikor valaki azt mondja, zseniális vagy.

– Szerintem van tehetséged az irodalomhoz – folytatta.

– Hát, igyekszem nem ellentmondani az általános véleménynek – feleltem egy kicsivel helyénvalóbban.

A Pitbull a homlokát ráncolta.

– A tehetséged nem kérdéses – folytatta. – A hozzáállásod az, ami aggaszt.

Megint fészkelődtem. Olyan nap volt ez, amikor a fészkelődő izmok megkapják a nekik járó edzést. Hozzáállás! Mi ez a hozzáállás-mánia a tanároknál? Jól tudok írni. Szuper! Mi köze a hozzáállásnak a hal árához, ha a végtermék jó? Lelki szemeim előtt megjelenik valami

Erzsébet korabeli tanár, aki ujját ide-oda mozgatva mondja Shakespeare-nek:

– Hát persze, fiam, elismerem, hogy sosem írtak jobb darabot a *Hamlet*nél. Hanem a hozzáállásod, az bizony aggasztó.

Ennek ellenére hallgattam. Amikor egy tanár rákapcsol a hozzáállás-témára, az olyan, mint egy meghibásodott fékű vonat a hosszú lejtőn. Nincs mit tenni, meg kell várni, hogy valahogy mégis megálljon.

– És milyen társaságba keveredtél?! Nos, én nem akarom megszabni, kik legyenek a barátaid – közölte pontosan olyan stílusban, mint aki éppen megmondja, kik legyenek a barátaid –, de volt némi dolgom Mr. Kiffing családjával, és tudom, miről beszélek. Jobban tennéd, ha más, *megfelelőbb* társaságot keresnél magadnak. Barátokat, akik intellektuális kihívást jelentenek, és nem annyira – hogy is mondjam – antiszociális a magánéletük.

Dühbe gurultam. A fészkelődéssel és a dühbe gurulással elég energikusan ért véget a bünti.

– Köszönöm, tanárnő. Észben tartom.

– Nagyon remélem, Calma! Igazán remélem.

– Bízhat bennem a tanárnő. Nem fogom elfelejteni. Ezt megígérhetem.

Már majdnem kívül voltam az ajtón, amikor újra megszólalt.

– Jut eszembe, Calma – mondta. – Imádtam a hasonlatos gyakorlatodat.

Aszta! Legszívesebben pofán vágtam volna. Az talán javított volna rajta valamit.

Odakint Kiffo várt rám.

– Mit akart tőled fingpofa? – kérdezte.

– Á, semmit. A szokásos duma a tehetségem elherdálásáról, a helytelen hozzáállásról, bla-bla-bla.

Egy ideig együtt mentünk, mint akik most szabadultak a sittről, és összefűzi őket a közös élmény. Időnként az arcára pillantottam, ami a szokásosnál is sötétebb és tűnődőbb volt. Azt gondoltam, hogy nem veszélytelen a kérdés, amit annyira szerettem volna feltenni neki, mégis belevágtam.

– Kiffo – kezdtem –, hogyhogy ott voltál a hülye bűntiben? Azt hittem, a papád sosem írna alá egy ilyen engedélyt.

Megtorpant, és felém fordult.

– Ne emlegesd azt a szemétládát! Aláírta. Azt mondta, Miss Shagg elbeszélgetett vele a nevelésemről meg ilyen szarokról. Azt mondta, azt akarja, hogy igyekezzek jobban a suliban. Na persze! Életében először foglalkozott olyasmivel, amit nem lehet meginni, elszívni vagy megütni.

– És mi lett volna, ha mégsem jössz el? Úgy értem, nem először fordult volna elő, hogy nem engedelmeskedsz.

Kiffo örült tüskékbe állította fel kócos, vörös haját. Nagyon dühös volt.

– A szart is kiverte volna belőlem, érted?! Kell még néhány év, hogy ne csinálhassa többé.

– Akkor most mi lesz, Kiffo? Mármint ez nem mehet így tovább.

– Azt tudom, hogy én mit csinálok – felelte halkan. – Szarrá zúzom az öreglány házáat. Tönkreteszek mindent, amije csak van annak a dögnek.

Most rajtam volt a sor, hogy megtorpanjak. Ha így folytatjuk, sosem érünk haza.

– Te megörültél. Az meg mire lenne jó?! Attól még nem szabadulnánk meg tőle. Csak még gonoszabb lenne.

Valószínűleg rájönne, hogy egy diák volt – nem hinném, hogy túl sok barátja van erre felé –, és akkor szerinted mi lesz? Kedvesebb lesz velünk? Nem hinném. Szerintem csak még rohadtabb volna.

– Tojok rá. Nem azért csinálom, hogy lekoptassam. Ez bosszú. Ez személyes ügy, Calma.

– Neked elment az eszed, Kiffo! – mondtam. – Miféle francos személyes ügyről beszélsz?!

Igazán nem ez volt az első eset, amikor egy tanár rászállt Kiffóra – ő pedig legtöbbször még örült is neki. Kihívásnak fogta fel – tudod, mint amikor két bokszoló csépelei egymást a dicsőségért. Az nem személyes ügy. Még a bünti miatti szégyen sem volt elég magyarázat arra, amit most tervezett. Aztán hirtelen eszembe jutott valami. Egy összefüggés.

– Figyu, Kiffo!

Mordult egyet.

– Pitbull ismeri a családotat? Mármint régebbiről, amikor még nem tanított bennünket?

Kiffo léptei egyetlen pillanatra bizonytalanodtak csak el, aztán ment tovább elfordított fejjel.

– Na, ne hülyülj! – szólt végül. – Az igaz, hogy tolvajokkal és gyilkosokkal cimborálunk, de az még nem jelenti, hogy nincs színvonalunk.

Rám nézett, és elvigyorodott. És abban a pillanatban tudtam, rideg, kemény bizonyossággal tudtam, hogy hazudik. Fogalmam sem volt miért, és nem is izgatott. Túlságosan lefoglalt a torkomban az árulás hideg gombócának íze.

– Na, szevasz – mondta vígan. – Jobb lesz, ha húzok.

Röviden megszorította a karomat, és már ott sem volt. Egy ideig néztem utána, kezemmel a helyen, ahol megérintett. Eszembe jutott, hogy elmegyek Vanessáékhoz,

de végül meggondoltam. Túlságosan rossz volt a kedvem. Egy dolgot azonban tudtam. Bármiben mesterkedik is Kiffo, annak én is a részese leszek. *Barátok* voltunk. És nem akartam hagyni, hogy hazudjon nekem, és még meg is ússza. Senki, de komolyan senki nem bánhat így Calma Harrisonnal.

Barry Jonsberg

KIFFO NEM SEMMI ESETE A PITBULLAL

Egyáltalán nem ismerlek.

Fogalmam sincs, ki vagy.

Ha ezt a sztorit a barátaimnak mesélném,
ők már tudnák, ki az a Kiffo, ki vagyok én,

ismernék a sulit, meg mindent.

Kezdhetném nekik egyből azzal,

mi lett, amikor Miss Shagg,

az új irodalom tanárnőnk

habzó szájjal becsörtetett az osztályba...

De te nem tudsz semmit.

Már bocs.

*„Eszméletlen jól ábrázolja a tinik életét, a tanárokat
és az igazi barátságot, némi krimivel fűszerezve.*

Imádtam.”

JO STANLEY, *THE PANEL*

Tizennégy éves kortól ajánljuk!

Kaméleon könyvek

Szines, érdekes, vagány. A Te világod.

2299 Ft

9 789632 455051